

Lehetett volna szebb az ősz a Hunyadi téren

Valójában mire képes, milyen csapat a Szegedi Dózsa? — sokan felvetették — köztük maguk a játékosok és vezetők — e kérdést az ősszel, rapszódikus teljesítményüket boncolgatva Hullámszó szereplésüket leginkább a képzeltbeli grafikon igencsak ugráló szára bizonyíthatja, amely hol lent, hol fönt követelt helyet magának. Mindezek ellenére a szurkolók mégsem hagyták cserben az együttést — a nézőszám főleg nőtt az NB II országos átlagánál! — szívesen mentek a Hunyadi tere — reméljük tavasszal sem lesz másként —, mert labdarúgásunk jelenlegi, ínséges időszakában oázist találtak, jó mérközéseket láthattak.

De menjünk sorjában, mi is történt a Dózsa házatáján? Rossz kezdés után — 1-0-ás vereség Budapesten az Építőkötől — lehengerlő győzelem (5-1) a BVSC felett, majd újabb fiasco a Péntügyörtől (3-2) a fővárosban. Ezután négy fordulóban nem tudták megállítani a lila-fehéreket, úgy látszott, kisserrelődött társaság. Nem sokaig tartott azonban az örömnep, három vereség következett, közte a fájó sebet ejtő, jó játékkal itthon elvesztett KSC-vel vívott mérkőzés. Változatosságról a későbbiekben is gondoskodott a csapat, győzelem és vereség váltogatta egymást, valamint egy döntetlen is „becsúszott”. A 17. fordulóig ismét felszálló ágba került a Dózsa, jobbnak bizonyult a Dorognál (2-0), a BKV Előret (6-0) és bravúrral is szolgált: 1-0-ra nyert a Budafok ellen idegenben. A hajrában törtétek szép finálét sejtettek, mégsem így lett, mert — akárcsak az induláskor — a befejezőkor is az Építők SC gyarapodott két ponttal.

Megpróbáltatásoktól terhes tavaszt hagyott maga mögött a Dózsa, felejtethetetlen edzőjének, dr. Reményik Lászlónak halála olyan stresszhatást váltott ki, amelyet magával vitt az egész idényben. A nyáron átalakult a csapat, kicserélődött a játékosállomány, a régiékből — a sportpályafutás befejezése, átigazolások miatt — mindössze kilencen maradtak a húszas keretben. Új vezető edző, Rábay László kezébe került a dirigens pálca, mégpedig nem kis feladattal: megőrizni a lila-fehérek gólrátó játékstílusát, és a meglevő vázat megfelelően alkalmazva csapatot, ütőképes együttést formálni.

Arról, hogyan és mit sikerült megvalósítani az útravaló kapottakból, Rábay Lászlóval beszélgettünk.

— Sok olyan jellemzője volt a múltban a Dózsnak, amelyeket mindenképpen tovább akarok vinni, sőt fejlesztetni szeretném azokat — mondta bevezetőül. — Az öltözői hangulat csalahatatlantól, elárulja, megmutatja, kinek milyen az énje. Nálunk, csakúgy, mint a korábbiakban, most is baráti szellem uralkodik a pályán és azon kívül is. Az egyesület, a szakosztály vezetése azt kérte, középcsapatként végezzünk az ősszel. Nos, ez sikerült, nyolcadikok vagyunk,

mégpedig úgy, hogy játékkunkat meghatározó középpályásaink előtt játszik az a csatársor, amely igen eredményesnek bizonyult: az NB II hatvan csapata közül 42 gólunkkal mi vittük el a pálmát!

— Ezzel azt akarja mondani, hogy minden rendben volt a csapat körül?

— Közel sem! Helyezésben elértük, amit akartunk, ha viszont védelmünk nem követ el 4-5 pontunkba kerülő durva hibákat, előrébb végzünk. Legnehezebb volt a hátsó sor kialakítása. Mint ismeretes, a stabil védelem tengelyét képező Bíró, dr. Emődi páros helyetteseit kellett megtalálnom rövid idő alatt. Válogatva a szükséges lehetőségek között, úgy érzem, a legjobb megoldást választottam. Pócsik végig megnyugtatóan játszott, de beállóként Olasz sem okozott csalódást, további fejlődést várlok tőle. Nem kis gondot okozott Makai, Kun és Szabó pótlása sem. Voltak jelöltjeink a különböző posztokra, sikerült is leigazolnunk őket, rutinos középhátvédet azonban nem találtunk, Horváth fiatal, tehetséges játékos, de ő ma még inkább a jövőt jelenti.

— Köztudott, a csapatépítés időigényes, nehéz munka, ami nem megy márról holnapra. Valószínű, ez is közrejátszott abban, hogy olykor „megbotlott” a Dózsa. Csak ez lett volna az oka a gyakori formaingadozásnak?

— Összességében az edzőmorál nem rossz, de ez nem jelenti azt, hogy valamennyi játékos hozzáállásával elégedett lennék. Nálunk is voltak kisebb magánéletbeli kilengések, ezek elharapódzásának megfelelő büntetésekkel vetettünk gátat. Az idény közepén számomra érthetetlen vereségek érték bennünket. Ezzel kapcsolatban azt tudom mondani, ha a játékosok az eredményességért olykor lemondásra is hajlandók lettek volna, ma több pontja van a Dózsnak. Remélem, a tavasz végén ilyesmirel nem kell szót ejtenünk.

— Konkrétabban kikkel és mivel elégedetlen?

— Vidéki mérlegünk eléggé gyatra, ezen mindenképpen javítanunk kell. Gyengébb szereplésünkben közrejátszottak kapusaink és védelmünk megíngásai. Tőth jó formában védett, de a 4. fordulóban térd sérülést szenvedett, ma sem teljes értékű harcos. Merley szintén jól kezdett, utána azonban képtelen volt ráhangolódni az NB II légkörére. Győrfi egyik napról a másikra csőpent a csapatba, jó képességű kapuvédő, de tudásához mérten még adós. Bizom, tavaszig aklimatizálódik, sokat várok tőle. Két játékosban (NSZK Bundesliga) 17-14 (9-7). Ezután következett az egyetlen vereség, mégpedig a tavalyi kupagyőztes TUS Nettelstedtől, az idei év bajnokjelöltjétől. Egyébként ebben a csapatban játszik a két sokszoros válogatott jugszλάβ kézilabdázó Miljak és Lazarevic. A hazai bírók mindent megtettek azért, hogy a bajnokság ne távozhatson vereséggel a pályáról. TUS Nettelstedt-Volán SC 24-20 (9-11). A mérkőzést Hannoverben játszották, ahol a közönség hosszasan tüntetett a hazai bírót elfogult ítélet miatt! Volán SC-HSG Hannover 24-20 (13-13). A hannoveri

zül adott esetekben Pócsik, Ladányi, Pipicz és a sérülésséből felépült Csomor sem tudott felülkerekedni a helyzetben, nem volt vezéregyénisége a csapatnak.

— Az elmondottak mellett dicséretes dolgokról is szót adhat a vezető edző?

— Ilyenekből sem volt hiány. Úgy érzem sikerült olyan csapatot kialakítani, amelynek tartása van. Olasz, Antal, Puskás, Gerecz személyében biztos pontokra lelttem. Különösen itthoni játékkunkkal vagyok elégedett, gondolom a közönségnek is hasonló a véleménye. Ami szintén említést érdemel, megalázó vereséget egyszer sem szenvedtünk! Elismerést érdemel Pócsik, Olasz, Nagy, Ladányi, Antal, Csomor és a gólerős Puskás teljesítménye. Pipicz váltakozóan szerepelt, a vidéken mutatottaktól több kell a jövőben. Kozma hamar megérett, vele gyors emberünket veszítettük el, tavasszal bizonyára kamatoztatja képességeit. Nemrég igazoltuk a tehetséges Hájer, védőként és középpályásként számítok rá, rajta múlik bekerülnie a csapatba.

— Mit vár a tavaszi folytatástól?

— Nyugodt felkészülés után további előrelépést tervezek. A további hazai jó szereplést követően vidékre az őszinél többször akarunk „pontosan” érkezni. Lehetőségeink mondatják velem, derűs tavaszt várok...

Milyen csapat a Dózsa? Ma még ellentmondásos, megannyi rá jellemző, de felesleges tulajdonságokkal. Ha ezek közül egy-kettő nem lett volna, a Hunyadi téren is szebb lehetett volna az ősz. Szebb, mert, mint ahogy a szakosztály volt vezetője, most már az egyesület elnöke, Bors Győző esetelte, az elért helyezésknél több van a csapatban, s ez a tavasz végén bizonyosan ki is derül.

Gyürki Ernő

Kézilabda

13 győzelem és 1 vereség a Volán SC mérlege

A Volán SC NB I-es kézilabdacsapata az NSZK-ban és Luxemburgban töltötte a szilveszteri ünnepeket. A csapat 1980. december 27-én kelt útra és hétfőn, január 12-én érkeztek haza. 14 mérkőzést játszottak, ebből 13 győzelmet arattak és csak egyszer szenvedtek vereséget. Az eredményekről Buday Ferenc vezető edző tájékoztatót.

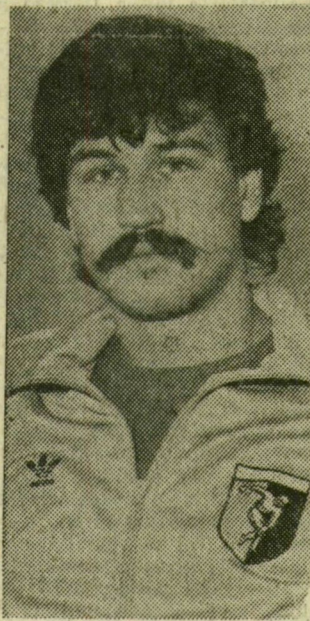
Volán SC-TV Dillingen 30-15 (10-8), Volán SC-TSV Kronan 28-22 (16-11), Volán SC-Eschoiz Fola (luxemburgi) 31-24 (15-11), Volán SC-TSV Rhede 39-16 (18-9), Volán SC-GW Dankersen (NSZK Bundesliga) 17-14 (9-7). Ezután következett az egyetlen vereség, mégpedig a tavalyi kupagyőztes TUS Nettelstedtől, az idei év bajnokjelöltjétől. Egyébként ebben a csapatban játszik a két sokszoros válogatott jugszλάβ kézilabdázó Miljak és Lazarevic. A hazai bírók mindent megtettek azért, hogy a bajnokság ne távozhatson vereséggel a pályáról. TUS Nettelstedt-Volán SC 24-20 (9-11). A mérkőzést Hannoverben játszották, ahol a közönség hosszasan tüntetett a hazai bírót elfogult ítélet miatt! Volán SC-HSG Hannover 24-20 (13-13). A hannoveri

„NB I-es csapat leszünk!”

Heten a SZEOL AK labdarúgói közül

Nagy I., Kun, Kozma Z., Kutasi már elmondta véleményét az elmúlt bajnoki szezonról és nyilatkoztak ideig terveikről. Folytatásként most Szabó Gyula, Repka János és Kovács Béla a beszélgetőpartnerünk.

Sikertelen bemutatkozás

Szabó Gyula is a Szegedi Dózsából jött a Tisza partjára. A lila-fehéreknel többnyire csapata legjobbja volt hétről-hétre. A SZEOL AK-ban egyszer sem sikerült igazán jól játszania, vezéregyéniséggé válnia. Mi erről a véleménye?

—Nemcsak az edzőm, de a magam számára is nagy csalódás vagyok. Sokkal többet vártam 1980-tól, sajnos elvárásaim töredékét sem tudtam teljesíteni.

— Közrejátszott ebben a környezetváltozás, a beilleszkedés nehézsége, vagy a túlzott akarás?

— Más stílust játszott a Dózsa és mást a SZEOL AK. Kun Lajosnak is nehéz volt átállnia.

— Ennek ellenére Kovács József vezető edző többször bizalmat szavazott, talán akkor is, amikor nem érdemelted meg.

— Egy sorozat után a teljesítményem visszaesett, a nullával volt egyenlő. Ak-

kor jól láttam az edzőm is, hogy nem szabad tovább játszattam. Az utolsó találkozóra ismét visszakerültem a csapatba — köszönöm is a bizalmat — ekkor már úgy érzem jól ment a játék.

— Az egyesület továbbra is számít rád, reméljük a bajnoki szezon kezdetére ismét a régi Szabót láthatjuk majd a pályán.

— Ezért mindent elkövetek. Bizom benne, hogy helyem lesz a csapatban és ha igen, a tőlem telhető maximumot fogom nyújtani. Van mit törlesztem!

— Mit vársz az új esztendőben a csapattól?

— Nagyobb akarással, hajtással győzelmeket. Nem csak hazai pályán, hanem idegenben is sikeres szereplést. Magamtól pedig azt, hogy sikerüljön nagyon jól játszaniom. Ideje lenne tavasszal a góllövőlistára is felírattkoznom. Közös vágyunk, hogy csapatunk felkerüljön az NB I-be, ez mindenki előtt nagyobb távlatokat is nyitna. Magánéletemben szeretnék sikeres felvételi vizsgát tenni a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola testnevelés, földrajz szakára. Ez az év jelentős lesz az életemben, hiszen nősülés előtt állok. Azt hiszem végre egyenesbe kerülök.

Vezéregyéniség

A SZEOL AK labdarúgó-csapatában a legegyszerűsebb teljesítményt Repka János produkálta. A kispadról vált a csapat vezéregyéniségévé. Középpályás léte-re a SZEOL AK második legeredményesebb játékosává lett 7 góllal az őszi fordulóban.

— Eddigi legsikeresebb évéd zártad Szegeden 1980-ban. Így érzed magad is?
— Hogy ilyen minősítést kaptam, azt nemcsak magamnak, hanem játéktársaimnak is köszönhetem.

— Mit vársz az idei évtől?

— A csapat NB I-be kerülését! Meggyőződésem, hogy ez a csapat, ha felkerül, meg tud kapaszkodni a legmagasabb osztályban, Magamtól pedig még jobb eredményesebb játékokat várok.

— Hogy érzed magad a SZEOL AK-nál?

— Nagyon jól érzem magam Szegeden. Itt születtem, innen kerültem el, most pedig szülővárosom sportsikereiért küzdök.

— Milyenek látod a szegedi szurkolókat?

— Mint általában minden szurkolótábor itt is változó a közönség. Amikor ide ke-

rültem nem szerettek, két évnél kellett eltelnie, hogy most már nem bántanak annyira, mint az első idősokban. Bizom benne, hogy majd az NB I-ben igazi szegedi szurkolótáborról is beszélhetünk!

Hatgólos beállós

Kovács Béla a fővárosból került Szegedre. Nála is el kellett telnie néhány mérkőzésnek, hogy igazán játékba lendüljön. Aztán egyszerre nyakába vette a pályát, biztos pontja volt a védelemnek, kíségtett a középpályán és lőtt 6 gólt, melyből öt, pontot, pontokat jelentő gól volt.

— Egy évre írtad alá Szegeden a szerződést. Elképzelhető, hogy meghosszabbítod vidéki „kiszállásodat”?

— Amikor Szegedre jöttem, megegyeztünk a vezetővel, hogy egyéves szerződést írok alá. Ez persze saját játékomtól és a csapat teljesítményétől is függ. Ha bekerülünk az első osztályba és Szegeden továbbra is számítanak rám, én szívesen maradok.

— Hogy értékelted a csapat őszi teljesítményét?

— Nem úgy szerepeltünk, ahogy szeretnénk volna, hiszen 2-3 ponttal elmaradtunk a tervezettől. Én sajnos az első 8-10 mérkőzésen nem igen tudtam játékba lendülni, meg kellett szoknom az új környezetet is. Nem volt könnyű.

— Mit vársz az idegi bajnoki finálétól??

— Biztos vagyok benne, hogy sikerül megnyernünk az NB II-es bajnokságot. A későbbi célokról pedig majd akkor beszéljünk!

Hét játékos, hét labdarúgó mondta el véleményét. Önkritikusan értékelték a csapatot és saját teljesítményüket. Egy dologban azonban közös volt elképzelésük, mégpedig abban, hogy jövőre NB I-es labdarúgó-csapatá lesz Szegednek!

Bagaméry László

Labdarúgó-játékvezetői tanfolyam

A városi sportfelügyelőszervezésében labdarúgó-játékvezetői tanfolyam kezdődik. Az első előadás időpontja január 27-e, keddelután 5 óra, színhelye pedig a Csongrád megyei Labdarúgó Szakszövetség hivatali helyisége (Tanácsköztársaság útja 6.).

B. L.